

Capella de la Mare de Desemparats

L'Air Bag va ser la salvació de la "xofe"

Víctimes: arbre, farola i jo, si hi hagués estat

Passeig abans, ara és per a tot. 3 hores atrapat

esteve@roure.cat

6/06//2019 nº 142

PARAFRASEJANT

Sóc sord?

Hi ha "qui" diu que sóc sord o que no hi sento gaire bé. El "qui", un dia, ja fa temps, em va fer anar a la consulta de l'otorinolaringòleg.

- Què us passa?. -- pregunta l'otorino.
- Em diuen que sóc sord -- li responc.
- Vejam, ho mirarem -- i segueixen una sèrie de proves.
- Sembla ser que teniu una orella amb què hi sentiu menys -- sentència l'otorino.

Això ja ho sabia -- he pensat -- Ho tinc ben comprovat amb els auriculars de la ràdio, és l'orella dreta que em falla una mica.

- Bé, i què s'ha de fer? -- pregunto.
- Doncs, mireu, podeu anar fent així o podeu posar-vos un aparell per tal de sentir-hi més bé.

No és pas greu. -- ha sentenciat l'otorino -- vos mateix. Decideixo "anar fent així". Si comencem amb aparells en lloc d'un ser viu semblaré una màquina. Em sembla que això ja ho he contat alguna vegada, però, no vindrà d'una, sovint dic que sempre expliquem les mateixes coses. Tot això ve de l'anada el primer dissabte d'agost de cada any a Can Gustí, el dia sis d'agost d'enguany, 2005.

Un sacerdot de parla pausada i cos abundós ha celebrat la missa. Diuen que la seva bondat és tan gran com la seva figura. Quan ha vingut el moment de l'elevació, ha començat a enlairar la Sagrada Forma amb suavitat, pausadament, com volent allargar un moment tan important, i en arribar al punt més alt tot fent uns moments de suspensió, no m'he pogut estar d'exclamar baixet i per a mi mateix:

- Relhòstia!!

La Sagrada forma tenia un diàmetre aproximat d'uns dotze centímetres -- un per cada apòstol -- i semblava feta de pa integral. Com que no ho havia vist mai, d'antuvi he pensat que el mossèn es fa fer les hòsties a mida, però, també pot ser que algun dissenyador sense feina s'hagi infiltrat a la impenetrable institució esglesial, que ja costa si no ets de l'Opus Mei.

En sentir la meva exclamació de sorpresa, la parella m'ha donat el cop de colze de rigor, amb què m'ha fet adonar que la meva paraula d'admiració o més aviat sorpresa, no ha estat tan íntima com m'havia pensat. En comentar-ho l'endemà, la Mariàngels m'ha reblat:

- Com que ets sord, no t'adones que els altres ho sentim. -- I m'ha posat un altre exemple --: Com aquell dia que, estant al Carme oint missa, es va aixecar una senyora per dirigir-se al faristol del costat de l'altar, caminava pausadament, com volent estar més temps a l'església on, segons ella, desitja que li sobrevingui la mort: va obrir el missal amb gran cerimònia i lentitud, i començà a llegir l'epístola, molt poc a poc i accentuant cada síl·laba:

- Ger...mannnns:.... Estic ... persuadit ... que ... els ... patiments ... de ... la ... vida ... present ...

- Recollons!! -- vares dir tu, pensant-te que no ho havíem sentit.

En el moment de la comunió la Mariàngels ha dit a la Laia:

- Ara que ja has fet la Primera Comunió, hauries d'anar a combregar.

- Noooo, -- ha exclamat la nena en veu baixa, acompanyant-ho amb una ganyota prou significativa.

- Perquè no? -- ha insistit l'avia també en veu baixa, mentre la Laia continuava dissentint. Tant ha insistit l'avia, que al final la Laia ha exclamat:

- "Bueeeeno"!, doncs, ens ho partirem: la meitat "cadun" -- com quan li insisteixen que mengi més.